Ч. 28. Неділя 19 (6) лютого 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:

на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

З Ради державної. — Внутрішні відносини в Росиї і росийско-японьска війна.

На вчерашнім засїданю послів заявив пос. Форшт підчас дискусиї над справою рефондациї іменем Молодочехів, що справа ся має для Чехів принципіяльне значінє а що правительство доси не зробило доси нічого для Чехів, длятого они не можуть мати нїякого довіря до него і будуть голосувати против предложеня. Опісля промавляв пос. ґр. Штернберґ, той сам, що побив ческого журналїста Пенїжка, а що той бесїдник замість говорити до річи, заєдно говорив о працї, то президент палати ґр. Феттер відобрав ему голос. Штернберґ відкликав ся тоді до палати, а тота позволила ему дальше говорити. Бесїдник відтак між иншим порушив тоді також справу ґрафинї Монтіньозо (бувшої саскої королевої а своячки цісарскої родини), а тим викликав протест президента міністрів дра Ґавча. Остаточно справу рефондованя ухвалено в другім і третім читаню. Перед кінцем засїданя віцепрезидент палати Кайзер подав до відомости, що президент палати ґр. Феттер зрік ся его достоїньства, а то з тої причини, що коли відобрав голос пос. Штернберґови, палата позволила ему дальше говорити.

З Петербурга доносять, що оногди відбувала ся в Царскім Селї нарада над справою скликаня земского собору. В нарадах під проводом царя взяли участь міністри Вітте і Муравєв. Раджено також над тим, чи не добре би було утворити з ради міністрів, котра тепер радить лиш часами, постійної інституциї; але о тім нема й бесїди, щоби то було одвічальне міністерство як в инших краях. Предсїдателем ради міністрів має бути або цар або президент міністрів.

Після вістий з Берлина князь Фридрих Леопольд, котрий виїзджає до головної кватири росийскої в Манджуриї, побуде в переїздї через кілька днів в Петербурзї, при чім вручить цареви власноручне письмо цїсаря Вільгельма. В берлиньских кругах войскових говорять, що до Манджуриї треба би їхати кілька недїль і князь мабуть війни вже не побачить, а хто знає, може навіть і не поїде за Петербург. Сей послїдний здогад єсть бодай чи не найімовірнїйший. Можна навіть здогадувати ся, що князеви не так розходить ся о Манджурию і головну кватиру, як о то, щоби вручити цареви письмо цїсаря і особисто переконати ся о ситуациї. Цїсар Вільгельм, котрого лучить звязь спорідненя з царем, інтересує ся дуже тим, що тепер дїє ся в Росиї. Аж тепер стало звістно, що цїсар Вільгельм зараз по звістних подіях 22 січня передав цареви через кн. Ляйхтенберґа письмо від себе і цїлу збірку заграничних ґазет з описом подій і аж тоді цар довідав ся правди о всїм. Цїле окруженє царя держало до того часу все в тайнї перед ним. Свого часу була звістка о тім, що цар довідав ся о згаданих подіях від кн. Ляйхтенберґа, але аж тепер показує ся, що то стало ся за почином цїсаря Вільгельма.

З повисшої вісти виходить також, що конець росийско-японьскої війни вже недалекий а в берлиньских кругах войскових говорять, що суть вже навіть ознаки близького єї кінця. Після звітів німецких офіцирів в головній кватирі Куропаткина сам начальний вожд вже з тим не таїть ся, що о побореню японьскої армії нема й бесїди. Куропаткин мав навіть в тім дусї вислати рапорт до Петербурга.

Убитє Вел. кн. Сергія Александровича.

Вчера вечером наспіли слїдуючі вісти з Петербурга, розіслані петербурґскою аґенциєю телеґрафічною: Година 9·10 рано: З Москви телеґрафують: В Кремли, де тепер перебуває Вел. кн. Сергій, настав ви-

8,

Найменші держави в Европі.

(Після Фр. Шридера, Г. Гармсторфа, Р. Петермана і др. зладив — К. Вербин).

(Дальше.*)

Тяжкі часи настали для банку в Монте Карльо. Має велика Росия свої клопоти з Японцями і внутрішною революциєю, має їх і маленьке Монте Карльо з якимись панами Муншом і Вальом. В Росиї воюють бомбами, а тоті панове в Монте Карльо придумало вже не систему, але якісь справдешні „пекольні“ машини, котрими хотять розбити банк в домі гри. На щастє, чи радше на жаль тоті клопоти банку далеко не так великі і страшні, як клопоти Росиї, а банкови в Монте Карльо не то не грозить руїна, але ще й росте надія на більші зиски. Якось в половині січня с. р. рознесли були майже всї европейскі ґазети слїдуючу вість:

Від якогось часу сидить при рулетї в Монте Карльо якийсь доктор Мунш, ставить раз враз і заєдно виграє. Управа касина вже в страху, бо той Німець придумав якусь „дїдьчу машину“, котра помагає ему обчисляти на певно (!), на котре місце впаде кулька в рулетї і він ставить і ставить та заєдно виграє. Др. Мунш єсть сином маляря в Монахові, кінчив там школи, відтак слухав в Гайдельберзї кілька курсів медицини і остаточно виїхав до Америки, де практикував яко лікар. Він оженив ся був з якоюсь своячкою і тота спонукала его вернути назад до Европи. Три роки тому назад був він в Монте Карльо, придивив ся там рулетї і від того часу не мав вже спокою; думав і думав, аж остаточно й видумав спосіб, як би можна банк обігравати. Зразу уважав він то лиш за забавку, але чим більше обчисляв і робив проби малою рулетою, тим більше приходив до переконаня, що в грі дасть ся вишукати якесь правило, на основі котрого можна на певно вигравати. В осени минувшого року осів він яко лікар від зубів в Ніцци і тоді рішив ся він пробовати свого способу при рулетї в Монте Карльо.

То не правда — доказували иньші ґазети — що др. Мунш видумав якусь машину. Тота „машина“, яку він майже завсїгди носить при собі, то лиш звичайний прилад до фотоґрафованя; з машиною прецї навіть би не припустили до рулети. Але др. Мунш придумав таку систему, після котрої можна напевно вигравати. Управа касина вже хотїла відкупити від него его тайну, але він жадає за велику суму і длятого не могло прийти до згоди. Чи переговори, які тепер ведуть ся межи ним а кн. Альбертом, доведуть до чого, того ще не знати. Але тимчасом ширший сьвіт довідав ся о его системі, люди з цїлого сьвіта почали его засипувати листами з просьбою, щоби він им за добрі гроші відступив свою тайну, а то стало ся причиною, що др. Мунш рішив ся видати книжочку, в котрій пояснить головні основи свого способу граня. Ага!...

Коли той др. Мунш винайшов вже спосіб, в який може обігравати банк в Монте Карльо, то щож простїйшого, як щоби таки сам так робив. Нащо ему відпродувати свою тайну банкови, або князеви, або й кому иньшому, на що ему видавати книжочку, коли він прецї легким способом може банк обіграти і зовсім его розбити та зруйнувати. Як би він був таким несамовитим грачем, що знав би певний спосіб вигравання, то певно не зрадив би ся з тою тайною нїкому, лиш насамперед забрав би ся сам до роботи; виграв би від банку всї міліони і розбив би его раз на завсїгди. Тоді замкнули би буду в Монте Карльо, а др. Мунш міг би тоді яко многоміліоновий богач видати цїле дїло о своїм винаходї та історию розбитя банку і зруйнованя дому гри в Монте Карльо, міг би то дїло розпродати по дуже дешевій

*) В послїднім фейлетонї ч. 7 на першій сторонї в третім стовпци, 16-ий рядок з гори, лишила ся в наслїдок недогляду погана похибка, котру отсим справляємо. Замість слів: „що здобули з так великим грудом і комусь із стоячих позаймали“ повинно бути: „що здобули з так великим трудом, комусь із стоячих поза ними“. Так само і у фейлетонї ч. 6 на другій сторонї в третім стовпци, 12-ий рядок лишила ся похибка, котра зовсїм зіпсувала гадку, отже й єї при сїй нагоді справляємо. Замість слів: „хоч їй при тім“ і т. д., повинно бути: „хоч би їи при тім“ і т. д. В тім самім фейлетонї випало поясненє до слів: „з волосєм Ріо Тінто“, длятого тут его подаємо: „Ріо Тінто єсть місто в Іспанії, коло котрого знаходять ся копальнї міди; отже „волосє Ріо Тінто“ значить тілько, що волосє червоне як мідь, руде.

бух. — Серед населеня настало страшенне заворушенє. Ходить чутка, що вел. кн. Сергій убитий. Доси нема потвердженя.

Година 3·35 по полудни. Розійшла ся чутка, що під повіз, котрим їхав вел. кн. Сергій, кинено бомбу. Великого князя Сергія розірвало на кусні, так само повіз і коні.

Нинїшні вісти потвердили то, що вчерашні подавали лиш яко чутку. Вел. кн. Сергія Александровича дійстно убито. Убитий Великий князь Сергій був четвертим з ряду сином царя Александра II. і родив ся 1857 р., був отже братом царя Александра III., а стрийом теперішного царя Николая II. Вел. князь Сергій був чоловіком дуже строгим так, що аж ставав лютим і для того ніхто его не любив. Він яко ґен.-ґубернатор Москви добирав собі таких людий до помочи як Трепов і Булиґін, а ціла Москва дрожала перед всемогучостию тих достойників. Лекше відотхнуло ся жителям, коли Вел. кн. Сергій недавно тому уступив з посади ґен.-ґубернатора. Але за то впливи его на царскім дворі показали ся аж занадто великі, а видимим їх знаком було іменованє Трепова, призначеного перед тим до Манджуриї, ґен.-ґубернатором в Петербурзї, а давного помічника московского ґенерала-ґубернатора Булиґіна міністром справ внутрішних. Убийство Вел. кн. Сергія здаєсь бути знаком, що тим, котрі насильно домагають ся змін в Росиї, не розходить ся лиш о який небудь переворот, лиш о усуненє тих відносин, які стоять на перешкоді всякому розвоєви і поступови. Кн. Сергій оженив ся був з княгинею Єлисаветою геско-дармштадтскою, сестрою теперішної цариці, але не мав з нею дїтий. Яко ґен.-ґубернатор Москви мешкав він при ул. Тверскій, але по уступленю з тої посади перенїс ся був до лїтної царскої палати під Москвою, а опісля до Кремля в Москві. Вже тоді говорено, що кн. Сергій перенїс ся туди длятого, що боїть ся о свою особу. — В слїдуючім подаємо дальші вісти:

Петербург 18 лютого. Урядово доносять з Москви: Коли Вел. кн. Сергій їхав повозом з Кремля до міста, кинено під повіз бомбу. Вел. князь убитий. Повіз розірваний. Виновників злочину зловлено. Один з них єсть тяжко ранений.

Петербург 18 лютого. Вел. князь Сергій їхав о 9 годині рано з Николаївскої площі і ул. Сенаторскою до історичного музея. За повозом їхало двоє саний. Коли карита кн. Сергія минула палату справедливости, сани, на котрих сиділо двох людий — один в одіню робітничім — цігнали наперед, а відтак знов пустили кариту наперед і зараз потім впала бомба. Вибух був так страшний, що всї шиби в палаті справедливости повилїтали. Бомба розірвала кариту на дрібні кусні, а коні втекли. Вел. кн. Сергій згинув на місци. Голова і ноги були зовсїм відорвані від тїла а одїж подерта на кусні. Візник був також тяжко ранений і помер в шпитали. На місци катастрофи почали збирати ся люди, котрі збирали кусні дерева, зелїза і сукна з розірваної карити.

Петербург 18 лютого. Імена арештованих виновників ще незвістні. Один з них сказав: Мене тепер вже нїчо не обходить; я зробив своє. Вел. кн. Єлисавета довідавши ся, що стало ся, поїхала зараз на місце катастрофи. Останки тїла Вел. князя позбирано і занесено до Николаївскої палати.

Петербург 18 лютого. В хвили замаху була княгиня Єлисавета в кабінетї на Кремли і роздїляла жертви для ранених і для иньших вояків на війнї. Перед брамою стояла карита, котрою княгиня мала поїхати до ґуберніяльної палати, щоби там з'їхати ся з мужем. Тоді побачив поліцнянт якогось втїкаючого чоловіка і придержав его мимо того, що той мав револьвер. Арештований не перечив, що виконав замах і казав, що мав револьвер на то, щоби стріляти до тих, котрі хотїли би ставити єму опір. Він висказав свою радість з того, що в кариті не було Вел. княгині, лиш сам князь. Дальше признав, що єсть членом революцийно-социялїстичної партиї, але імени свого не хотів подати. Голова кн. Сергія була зовсїм розбита, а часть мозку лежала на бруку.

Новинки.

Львів, дня 18-го лютого 1905.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував при львівскій дирекциї поліциї канцелїста поліцийного і окінченого слухача прав Брон. Лукомского і практиканта концептового дирекциї поліциї Йос. Кучека концепістами поліциї.

— **Комісия для будови водних доріг** має прибути сими днями з Відня до Кракова і буде там урядувати.

— **Не вільно плювати в трамваях!** Міністерство зелїзниць поручило львівскому міскому електричному трамваєви, аби в спосіб видний уміщував у возах трамваєвих написи, що плюванє на підлогу в трамваю по мисли істнуючих приписів строго заборонене, а той, що ту заборону переступає, буде караний грошевою карою від 2 до 200 корон, або арештом від 6 годин до 14 днів. Міністерство велїло також уставити спльовачки там, де то можливе.

— **Пожар** в Буцові, перемиского повіта, знищив дня 11 с. м. 34 господарств. Погорільцї остали серед зими в крайній нуждї. Для помочи погорільцям завязав ся комітет і просить о датки, які належить висилати на руки о. Йосифа Преторіюса, пароха в Буцові, п. Медика.

ціні, а навіть розісилати й даром і так ставши многомільоновим богачем, ще й вславив би ся на весь сьвіт, а его імя було би записане в історії на вічні часи, яко того героя, що зробив конець тому розбишацтву, котре мимо всякої цивілїзациї і в иньшім напрямі строгих законів обдирає людий з послїдного гроша і спонукує їх до найпоганійших злочинів.

А чому др. Мунш не хоче так легким способом анї стати богачем анї нажити собі слави? У відповіди на се питанє треба знов запитати: А чи єсть дійстно такий др. Мунш? Анї ми анї богато иньших цікавих не поїдуть зараз до Монте Карльо шукати за ним, а папір богато видержить. То єсть система, але система банку в Монте Карльо, обчислена на затуманенє легковірних. То звичайна реклама обчислена на то, щоби звабити до нори, ба ні, високо цивілїзовані люди кажуть — до сьвятині гри як найбільше нових жертв. Що року, коли в Монте Карльо розпочинає ся сезон, появляють ся в ґазетах цілого сьвіта дуже зручно обдумані і написані реклями, котрі звертають увагу на дім гри в Монте Карльо і дійстно зваблюють множество грачів. Банк видає на тоті реклями великі суми, се єсть его система і він виходить на ній лїпше як грачі на своїх.

А ось другий несамовитий грач пан Валль. Анґлїйска ґазета „The World", призначена для висших кругів інтеліґенциї, так о нім розповідає: П. Валль походить з Льондону. Він має таку чародійну коробочку, що потребує лиш потиснути на пружину, а з неї вискочить зараз число, котре має виграти, а він ставить на него. Тота коробка виглядає як звичайна срібна коробка, уживана на папіроси і має зверха на вічку шість отвертих кружочків, на котрих показують ся числа. Коли властитель тої коробочки уставить в ній тоті числа, котрі вже виграли, а відтак потисне на пружину, то показує ся тото число, котре з найбільшою певностию може виграти. Мунш потребував три роки, щоби видумати свою систему, а Валль розповідав сам, що потребував аж 15 літ, щоби зробити тоту машинку до обчисленя так докладного, як она тепер, але все-таки треба ще при ній дуже богато замотаного обчисленя. В половині січня сего року Валль виїхав з Монте Карльо, але перед его від'їздом розмавляв з ним кореспондент згаданої ґазети і Валль єму признав ся, що капітал, з яким він приїхав до Монте Карльо, за чотирнайцять днів подвоїв ся. Коли грав, то довкола него стояло множество цікавих і дивили ся, як він виграє. Сего місяця мав він знову вернути.

Із сих двох примірів видко вже зовсїм ясно „систему" банку: для Німців треба Німця, дра Мунша, для Анґлїйців Анґлїйця Валля. Але споро грачів доставляють також круги войскові із всїляких країв, головно же з Анґлїї, отже система мусить і про них памятати, а слїдуюча подія має ще й показати, що не лиш само обчисленє або якась машинка можуть помагати виграти, але й слїпе щастє. Якось недавно тому — так розповідають ґазети всего сьвіта — приїхав був до Монте Карльо якийсь офіцир від анґлїйскої ґвардиї і приступив зі своїм товаришем резолютно до стола, на котрім грають в „Трант е Карант", та поставив найвисшу ставку 12.000 франків. Крупєр спитав его, чи не хотїв би він заасекурувати ся — бо на великі суми і то можна — за 12.000 франків треба заплатити шість люйдорів. Анґлїєць на то усьміхнув ся і кинув на стіл шість франків. Коли єму пояснили, що треба заплатити шість штук по 20 франків, він сказав: Не асекурую ся! Червоне виграло три рази раз по разу а щасливий грач згорнув 36.000 франків і вийшов із салї.

Але часом і добра увага може на щось придати ся, як показує слїдуючий случай. Якийсь пан Биттінґс, з вправним оком інжинира і запалений грач, придивив ся добре, що рулета внаслїдок якоїсь хиби, коли станула, була дрібку похилена на один бік, і кулька задля того частїйше як на иньших столах котила ся в передїлки з числами шість і сім. Биттінґс зачав отже пристрастно ставити на ті числа день за днем. В той спосіб виграв він кілька мілїонів. Управа касина, котрій то впало в очи, що він так заєдно виграє, приказала мати его добре на оці, але мимо найбільшої уваги не можна було викрити нічого підозрілого. Аж наконець то впало в очи, що той грач сїдає заєдно лиш до одного і того самого стола. Почали отже оглядати стіл і рулєту та й викрили причину того нечуваного щастя. Тихцем в ночи виймлено зіпсований цилїндер рулєти і вставлено новий. Биттінґс не спостеріг ся і грав пристрастно й дальше та й програв значну часть виграних гроший.

В лїтописи касина записаний один замітний случай розбитя банку, а історія тої події належить очевидно до романтики дому гри і характеристична тим, що якийсь, очевидно несамовитий грач ставив заєдно на тринайцятку, котра у всїх грачів в Монте Карльо уважає ся нещасливою. Історія була така:

В році 1886 заїхав був до париского готелю в Монте Карльо якийсь молодий Американець Бравн. Зараз по своїм приїзди розпитав ся він, куди дорога на кладовище, де хоронять самоубийників в Монако, а коли вернув назад до готелю, зажадав, щоби єму дали комнату під числом 13. Старий дверник, котрий служив тут вже богато літ і умів догоджувати гостям та їх забобонности, яка звичайно буває у грачів, мусів з жалем признати, що не може сему бажаню вгодити, бо комнати з числом 13 або й з числом 113 в готелю зовсїм нема. Всї гости завсїгди оминали зі страхом се число і длятого комнату з числом 13 зовсїм скасовано. Та й прикликаний директор готелю міг лиш потвердити, що у всїх готелях на цілім побережу нема комнати з таким числом, але коли гостеви конче захотїло ся такого числа, то чому би єму не догодити? Преці таке число можна легко над дверми прибити. Від того дня мешкав пан Бравн в парискім готели під числом 13.

Від тої пори всї грачі, що мешкали в готелю, споглядали на Бравна з боязкою цікаво-

— **Страшна пригода** лучила ся вчера рано у Львові в улици Городецкій. Селянин з Білогорща, Михайло Кузняр, приїхавши до Львова з набілом, станув з возом напротив каменици при улици Городецкій ч. 85. Полишивши при конях свого паробка, 16-літного Грушку, зайшов сам до каменици, аби там занести набіл. Одначе ледве Кузняр увійшов до середини, над'їхав віз електричного трамваю, на котрого вид коні сполошили ся і в шаленім розгоні побігли в сторону зелїзничого двірця. По дорозї ударили дишлем стоячу на гостинци зарібницю Анастазию Ізиковску так нещасливо в голову, що она на місци упала трупом. Коні з поломаними саньми задержав поліцияит коло давного черновецкого двірця.

— **Загальні збори** равскої філії товариства „Просьвіта“ відбудуть ся 27 лютого 1905 точно о 1-ій годині з полудня в льокалях равскої читальнї „Просьвіти“ (улици Горяча). До численної участи запрашає ся: 1. всїх членів тов. „Просьвіта“ і 2. відпоручників всїх читалень „Просьвіти“ в равскім повітї для зложення читальняних звітів.

— **Борщева.** В сали читальнї „Просьвіти“ будуть дня 24 с. м. загальні збори тов. „Народний Дім“. Початок о $11\frac{1}{2}$ год. в полудне. О 2-ій год. по полудни буде в тій самій сали всенародне віче з економічним рефератом, а опісля нарада над будовою „Народ. Дому“.

— **Добра заплата.** Іван Стояловский доніс онногди львівскій поліциї, що властитель бюра посередництва працї при ул. Сикстускій ч. 12, Іван Сенїв, приймив его до свого „підприємства“ за агента з платнею 30 корон місячно і за кавцією 40 корон. По місяци заплатив Сенїв Стояловскому лише 16 корон, а коли він почав упоминати ся о решту платнї і зворот кавциї, бо у такого „пана“ не хоче дальше служити, Сенїв ударив его кілька разів в лице і викинув за двері.

— **Нещастна пригода.** Управитель зелїзничих тягарових поїздів Григорий Цап, виїздаючи із стациї Мезелябориц до Загіря, спостеріг, коли поїзд вже їхав, що забув службовий документ в стацийній канцеляриї. Велїв він звільнити хід поїзду і вискочив з вагона на купу снїгу, з котрої зсунув ся і дістав ся під колеса вагона, що відрізали єму обі ноги. Нещастного відвезено до шпиталю в Сяноцї.

† **Померли:** Михайлина Насальска, жена пароха в Яворові на Малім передмістю, дня 12 с. м. в 48-ім роцї житя; — Іван Бичай, професор женьскої семинариї учительскої у Львові, дня 15 с. м. в 67-ім роцї житя; — Ольга Зарицка, жена контрольора почтового у Львові, в 34-ім роцї житя; — Ольга з Гарасевичів Третякова, жена судового адюнкта в Калуши, дня 12 с. м. в 21-ім роцї житя; — Володимир Телиховский, рахунковий урядник висшого суду краєвого у Львові, дня 12 с. м. в 35-ім роцї житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць** оповіщує: З днем 1 сїчня с. р. запроваджено на пробу білети на часткові простори II і III кляси також на віддаленя від 1—5 км. на час 1, 3, 6 і 12 місяцїв під услівями, поданими в тарифі часть для перевозу осіб, пакунків і т. п. з дня 1 сїчня 1903.

— Північно-нїмецко-галицкий-полудневозахідний російский рух граничний. Додаток VI до тарифи часть II зшитка 1 входить в житє з днем 1 марца 1905, о скілько в тім додатку не визначено осібно иншого речинця.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 17 лютого: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·60 до 8·75; жито 6·50 до 6·70; овес 7·30 до 7·60; ячмінь пашний 6·60 до 6·80; ячмінь броварний 7·— до 7·50; ріпак 10·60 до 11·—; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 8·50 до 10·50; вика 8·50 до 10·—; бобик 6·90 до 7·40; гречка 7·50 до 7·75; кукурудза нова 8·50 до 8·75; хміль за 56 кільо 200·— до 210·—; конюшина червона 65·— до 85·—; конюшина біла 50·— до 62·—; конюшина шведска 65·— до 80·—; тимотка 25·— до 30·—.

Телеґрами.

Будапешт 18 лютого. На нинїшнім засїданю палати послів під проводом Мадараша відчитано королївский рескрипт, в котрім Монарх висказує свій жаль, що внаслїдок наставших трудностий не може особисто відкрити парляменту, як то було его бажанем. Рескрипт принято з почестию. Президент подав до відомости, що против вибору румуньских националїв Деміяна і Клада внесено протест. Відтак засїданє перервано на пів години.

Петербург 18 лютого. Австро-Угорщина виповіла угоду торговельну з Росиєю.

Петербург 18 лютого. Цар видав манїфест, в котрім висказує жаль з причини смерти Вел. кн. Серґія і взиває своїх підданих, щоби спільно з ним молили ся за душу погибшого.

Петербург 18 лютого. Кн. Фридрих Леопольд Гогенцоллерн від'їхав вчера вечером назад до Берлина. (Гл.: Вісти політичні).

Москва 18 лютого. Телеґрафічні урядники зелїзницї Москва-Рязань зажадали мінімальної платнї 40 рублїв і 8-годинного часу роботи. На лїнії Москва-Рибіньск-Віндава урядники телеґрафічні і иньші функционарі розпочали страйк і змусили також робітників варстатів електричних на тутешнім двірци до застановленя роботи.

Воронеж 18 лютого. Урядники телеґрафічні на полуднево-західній зелїзници і 3000 робітників варстатових застановили роботу.

Київ 18 лютого. Редактори всїх часописий, що стоять під превентивною цензурою, зателєґрафували до предсїдателя наради прасової Кобеко, з просьбою о допущенє їх представителя, щоби він предложив потреби праси стоячої під цензурою.

Москва 18 лютого. Більша часть студентів московского унїверситету ухвалила не вертати тепер до студий.

стию, а стара ґрафиня Каділя, що сиділа при рулєтї вже від того дня, коли касино отворено, розповіла зараз всїм своїм цїкавим приятелям і знакомим, що той молодий мужчина не грає на ніяке иньше число, як лиш на 13. Небавком опісля засів і п. Бравн коло рулєти, а за кілька днїв не називав его вже ніхто в Монте Карльо инакше, лиш „тринайцятковим грачем.“ Але він все лиш програвав, бо тринайцятка показувала ся таки дійстно нещасливим числом, а стара ґрафиня радила єму таки по щирости, щоби він не ставив на се число, бо не виграє нїчого. Але молодий мужчина навіть не хотів сказати, чому він якраз на се число так завзяв ся, хоч его всї уникають, а его сусїдка зі страхом віщувала єму тихцем якийсь недобрий конець з того.

Через кілька днїв Бравн не показував ся на своїм місци і его уважали вже за програвшого всї гроші, аж нараз явив ся він знову пізною порою при рулєтї і був якийсь дуже неспокійний. Мав в руцї, як то добачила ґрафиня, лиш одну однїсеньку пятифранківку. Кулька вже котила ся і він кинув ту монету на стіл понад голови людий, що перед ним сиділи. Гріш забренїв вдаривши об другі, підскочив і покотив ся на число 31. Крупє вхопив его зараз і поставив на 13. Через хвилинку здавало ся, як би Бравн хотів тому противити ся, але кулька покотилась вже була в переділку, а крупє оповістив: „Тринайцять, чорне, непаристе і манк!“ а відтак усьміхаючо посунув вигравшому 175 франків. Але Бравн не хотів брати і сказав: Ні, нехай стоять! Крупє лиш здвигнув плечима і поклав малу купку знов на 13. Кулька знов покотила ся і знов станула на 13. Тепер виграв він вже звиш 6000 франків, а многі з тих, що сиділи при столї, тїшили ся з відваги грача і усьміхали ся до него. Але якже здивували ся, коли Бравн і тепер не взяв виграних гроший, лиш казав їх поставити круперови знову на 13 і на прочі можливі виграні, сполучені з тим числом на „коника“, „квадрат“ і т. д. Що якесь число, котре виграло, може ще раз виграти, то буває часто, але щоби оно ще третий раз вийшло, то вже рідко буває, і длятого досьвідна в грі стара ґрафиня уважала за потрібне звернути увагу свого сусїда на то, що таку виграну як 6000 франків не кидає ся так легкодушно знову на стіл. Але Бравн відповів їй на то спокійно, що він по правдї може лиш 5 франків програти! Сей погляд заімпонував старушцї і она замовкла та лиш зітхнула тихо з жалю, що такий красний гріш напевно пропаде. Тимчасом люди довкола стола стали щось дуже живо пошептувати, а небавком розійшла ся чутка про „тринайцяткового грача“ по всїх салях.

Тимчасом кулька покотила ся знов довкола і тринайцятка знов виграла! Якесь дивне заворушенє опанувало всїх, що були сьвідками того. Дались почути голоси здивованя і очи всїх встромили ся в сьмілого грача, перед місцем, котрого почала тепер робити ся цїла купа банкнотів, котрі крупє виймив із касети банку і обчисляючи виграні голосно зі звістною, нечуваною скоростию складав на столї. Всї завидували щасливому. Нараз встав Бравн і заявив по французски свою американьскою вимовою: „Нї, я ставлю все знову!“

Враженє тих слів було незвичайне. Така шалена відвага навіть в Монте Карльо була нечувана і майже всї тоті, котрі з цїлого серця раді би були, щоби банк грубо стратив, не могли здержати ся, щоби не показати свого невдоволеня з такої дурноти грача. Але они всї постановили чекати кінця тої борби. Ті, що стояли дальше позаду, повилазили на крісла, щоби побачити героя тої борби.

(Дальше буде).

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕР“

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові.

Ринок ч. 10, дім „Просьвіти“.

приймає **ВКЛАДКИ** до опроцентованя на 4% і оплачує за вкладчиків податок рентовий від процентів; для ощадженя коштів посилки можна присилати гроші чеками Щадниці почтової;

вкладати може кождий, навіть і не члени; на жадане **звертає ся вкладку кождого часу** навіть без виповідженя (за есконтом).

ПОЗИЧКИ уділяє „Дністер“ своїм членам на 6%; сплату гіпотечних позичок розкладає ся до 15 літ; при 30 ратах ½-річних виносить рата амортизацийна (на капітал і відсотки) 5%; до позичок вимагає ся **першої гіпотеки** або **доброї поруки.**

На парцеляцию і купно більших обшарів треба звертати ся за позичками до **„Дністра“.**

ЧЛЕНАМИ можуть бути тілько **члени обезпечені в „Дністрі“.**

ЧИСТИЙ ЗИСК розділяє межи членів яко дивіденди від уділів і на добродійні цілі. — Дотепер уділив „Дністер“ на церкви, бурси, школи і т. д. **31.738 К.**

Стан фондів Тов. кредит. „Дністер“ з днем 31-го грудня 1904:

Вкладки	1,783.673 К	Позички уділені .	1,616.402 К
Уділи членьскі . .	139.117 К	Цінні папери . .	123.627 К
Фонди резервові .	26.576 К	Льокациї . . .	169.456 К
		На рахунку біж. .	81.968 К

Одиноку

МАСТЬ НА ВІДМОРОЖЕНЕ

висилає

Володислав Котульский

(1 К. 20 с.)

ОЗЕРЯНИ коло БУЧАЧА.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

Пасаж Миколяша

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутериї, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозумінє з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недонада. — (Телефона ч. 527).